

ANNEMİN MASALLARI

-Ayşecik ve Fatmacık-

Yakup YILMAZ

Kırklareli

Annemin Masalları
-Ayşecik ve Fatmacık-

Hazırlayan:
Yakup YILMAZ

Baskı: 1.

ISBN: 978-625-93436-8-6

Baskı yeri ve tarihi:
Kırklareli 2026

İthaf diye:
Bu kitapçığı, masallarla
misaller anlatan
atalarımızın ve
analarımızın aziz
hatırasına ithaf ederim.

Eserin hikâyesi:

Rahmetli Ayşe ninemden anneme, annemden de bana hediye olan bu masalları ben de Türkçe konuşanlara ve öğrenenlere hediye ettim. Eskilerin dingin hafızaları, yenilerin sönük bellekleriyle kıyaslanamaz. Mazideki güzel masalların ölümsüzlüğe kavuşması ancak kaydetmekle mümkündür. Ben de mirasım olan masalları kaydetmeyi gerekli gördüm.

RumeliYA Yayıncılık & Publishing

Karacaibrahim Mh. Nüzhət Somay Cd., No. 49 B
Merkez, Kırklareli, Türkiye
Sertifika / Certificate No 48218
web: www.rumeliya.com
e-mail: editor@rumeliya.com
Tel: +90 505 795 81 24

Baskı yeri / Printing house

Girişim Ajans Ofset
Sertifika No:47852

© RumeliYA Yayıncılık

Bu kitabın 1. basımı için yayın hakkı
RumeliYA Yayıncılık'a aittir.

Ayşecik ve Fatmacık

Efendim,

Bir varmış, bir yokmuş.

İnsanlar az, ormanlar çokmuş.

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde,

Develer tellal, pireler berber iken,

Ben tatlı anamın ve hayatlı babamın beşiğini

Düğünlerinden evvel tıngır mıngır sallar iken

Kaf dağının eteklerinde mutlu mu mutlu, huzurlu
mu huzurlu bir baba ve kızı Ayşecik yaşarmış.

Ayşecik'in anası bir zamanlar bütün memleketi kasıp kavuran şiddetli bir verem salgınında ölmüş. Haliyle Ayşecik öksüz kalmış.

Babası da zamanının çoğunu ormanda geçirirmiş. Kasabada satmak için ormandan odun toplarmış. Topladığı odunları eve getirir, deste yapar ve bağlayıp kasabaya satmaya götürürmüş.

Ana hasretiyle babasının yanında gün geçiren Ayşecik evin bütün işlerini yapar, gerektiğinde babasının işine de yardım edermiş.

Kızının ev işlerinde zorlandığını gören babası, kasabada odun satarken beğendiği bir kadınla evlenmeyi düşünmüş. Bu fikri kızına anlatmamış.

Yine bir gün kasabaya odun satmaya giden Ayşecik'in babası akşam eve dönerken yanında yabancı bir kadın ve çocukla dönmesin mi?

Bahçede ıstır otu toplayan Ayşecik'in ak horozu, kapıdan giren babasını, yabancı kadını ve çocuğu görünce başlamış bağırmaya:

"Üürüü... üürüü! Benim cicik Ayşe ablacığım! Bir baksana, babanla beraber kapıdan yabancılar giriyor!"

Ayşecik o sırada folluktan yumurtaları topluyormuş. Horozun bağırmasıyla hemen kapiya bakmış. Bir de ne görsün? Babasının yanında biri kız çocuğu, diğeri kadın iki yabancı...

Babası selam vermiş Ayşecik'e, hâl hatır sormuş. Sonra başlamış konuşmaya:

“Kızım, yanımdaki kadın bundan sonra senin cicik annen olacak. Burada artık hepimiz beraber yaşayacağız.”

Cicik annesinin kızını göstererek de:

“Bu da senin cicik kardeşin. Adı da Fatmacık.” demiş.

Babası Ayşecik'i göstererek de onu Fatmacık'a ve annesine tanıtmış.

Ayşecik, çok mu çok sevdiği annesinin ölümünden sonra babasının bir yabancıyla evlenmesine biraz üzölmüş ama ne yapsın, hiçbir şey söyleyememiş, ne de olsa babası...

Ayşecik, bahçede yarım kalan yumurta toplama işini bitirmiş; topladığı yumurtaları eve götürmüş.

Kasabada taze yumurtalarla karşılaşmamış olan Fatmacık, yumurtaları eline almak istemiş, tam birini alayım derken elinden düşürmüştü ve yumurta kırılmış. Fatmacık'ın annesi “Bir şey olmaz. Şunun şurası basit bir yumurta!” deyip içeri girmişler.

İlk günler hiç kimse birbiriyle konuşmamış. Ayşecik babasına küskün, Fatmacık ve annesi de Ayşecik'i sevmezmiş.

Ayşecik yine bir gün folluktaki yeni yumurtaları toplarken elinden bir yumurtayı düşürmüştü. Fatmacık'ın annesi Ayşecik'in yumurta kıldığını öğrenince babasına gidip:

“Bu kız da çok beceriksiz, bey! Kaç oldu hep yumurta kırıyor.” demiş.

Ayşecik'in babası öz kızını çok sevdiği için yeni karısının bu şikâyetlerini duymazdan gelir, hemen geçiştirirmiş.

Zamanla cicik anne ve Fatmacık, Ayşecik'in her şeyinden rahatsız olmaya başlamışlar. Nefes alıp verse, “Nefes alıp veriyor bu kız.” diyeceklermiş neredeyse...

Ayşecik de bu durumu anlamış, çok üzölmüş ama elinden hiç bir şey gelmeyen insanlar gibi kendi kendine söylenmiş durmuş.

Ayşecik, yine bir gün evde bulaşıkları yıkarken elinden bir tabağı düşürmüş ve tabak kırılmış. Fatmacık da annesi gibi çok şikâyetçi olduğundan Ayşecik'in tabak kırıldığını annesine söylemiş.

Akşam olmuş. Ayşecik'in babası eve gelmiş. Akşam yemeği yenmiş, çocuklar yataklarına çekilmiş ve uyumuşlar. Fatmacık'ın annesi kocasına:

“Bey, bey! Ben bu Ayşecik'ten bıktım usandım. Elinden bir iş gelmiyor. Bak, benim iki gözü tatlı kızım Fatmacık'a da kötü örnek oluyor. Bu evden ya o gidecek, ya da biz.” demiş.

Babası yeni eşine aralarını bulmak için:

“Biraz daha anlayışlı olun birbirinize. Hem o daha çocuk. Ondan o kadar çok iş bekleme.”

“Ne çocuğu be adam? Evlendirsen evlenecek yaşta. Koca kız bu.”

Babası ne dese de karısını ikna edememiş. Karısı çok inatmış:

“Yarın erkenden o kızı al, ormana yanında çalışmaya götür ve eve getirmeyip ormanda bırak, kendin dön gel!”

“Ne diyorsun sen, be kadın! Kendi öz çocuğumu ormanda nasıl bırakabilirim?” demiş babası da.

“O hâlde biz gideriz bu evden. Baba kız baş başa yaşar gidersiniz ölene kadar.” demiş cicik anne.

Yeni karısından ayrılmak istemeyen Ayşecik'in babası o gece düşünmüş taşınmış, sonunda Ayşecik'i ormanda bırakmaya karar vermiş.

Sabah olmuş, herkes uyanmış, eller yüzler yıkanmış, sofraya oturulmuş, yemek yenmiş ve Ayşecik'in babası:

“Kızım, hazır ol da beraber ormana gidelim, bana orada yardım et, oldu mu?” demiş.

Babasının sözünden hiç bir zaman çıkmamış olan Ayşecik, bu isteğe de:

“Olur, babacığım, yanımıza biraz da yiyecek bir şeyler alalım, acıkırsak yeriz.” demiş.

Yanlarına aldıkları balta, ipler ve yiyeceklerle yola koyulmuşlar. Yolda yürürken güneş ağaçların arasından babasının sırtında Ayşecik'in küçük gölgesini gösteriyormuş.

Yüksek yüksek ağaçların arasından babasının çalıştığı yere gelmişler. Ayşecik, yiyecekleri bir ağacın dalına asmış. Babası:

“Kızım, şurada aşağıda kuru bir ağaç vardı, ben bir bakayım, duruyor mu?” demiş, Ayşecik'i orada bırakıp ağaçların arasından gizlene gizlene hemen eve kaçmış.

Ayşecik, olduğu yerde durmuş, akşama kadar babasının gelmesini beklemiş ama nafile... Gece karanlık basmış, ne babası gelmiş, ne de başka biri... Ne oldu acaba, neden gelmedi babam, diye düşünmüş durmuş kendi kendine.

Gece inlerinden dışarı çıkan ayılar, kurtlar, çakallar ulumaya başlamış. Bu ulumaların ne olduğunu bilmeyen Ayşecik çok korkmuş. Hemen bir ağacın üstüne çıkmış, bir dala tutunmuş, elindeki su kabağına sıkı sıkı sarılmış ve babasına seslenmiş:

“Tın tın kabacığım, beni dağlarda bırakan babacığım, hangi yerlerdesin, neredesin, nerelerdesin?”

“Tın tın kabacığım, meşe dallarında geceleleyen kızını bırakıp kaçan, kurtlara, çakallara bırakan babacığım!”

Bağırmiş, çok haykırmiş, çağırmiş ama ne bir cevap veren, ne de oralardan geçen varmiş. Geceyi bir meşe dalında kurt ulumaları, çakal sesleri, ayı iniltileri arasında sessizce geçirmiş. Sabah olmuş, ağaçtan inmiş, yanında getirdiği yiyecekleri yemiş, çok acıktığı için hepsini bitirmiş ve doymuş.

Şimdi hangi yöne gidecekti acaba? Buraya gelirken kendi gölgesinin babasının sırtına vurduğunu düşünmüş. Demek ki gelirken batıya doğru yürümüşlerdi. Şimdi de dönerken doğuya yönelmeliydi. Bunları düşünürken güneşin doğduğu yönde bir patika görmüş. Başlamış bu patikadan yürümeye. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş.

Gitmiş, gitmiş, çok susadığı bir anda karşısına bir çeşme çıkıvermiş. Ayşecik gibi tatlı ve güzel bir kız

görmeyen bu çeşme, dile gelmiş, dillenmiş ve hemen başlamış Ayşecik'e söylenmeye:

“Tatlı kız, cicik kız; dünyada biricik kız! Gel yanıma, sağımda solumda birikmiş yosunlarımı temizleyiver de sana bardak bardak su vereyim.”

Çeşmenin bu sözlerine dayanamayan iyi kalpli, tatlı dilli Ayşecik, hemen işe koyulmuş ve çeşmenin her tarafını bir güzel yıkamış, çeşmeyi pırıl pırıl yapmış.

Bardak bardak su içerek susuzluğunu gideren Ayşecik hemen yola koyulmuş. Öğle vakti gelmiş, acıkmış Ayşecik. Az daha, biraz daha gitmiş. Karşısına bir fırın çıkmış. Fırının içi dışı kapkara imiş.

Yanından geçen Ayşecik'i gören fırın hemen dile gelmiş, başlamış Ayşecik'e yalvarmaya:

“Tatlı kız, cicik kız, dünyada biricik kız! Gel yanıma içimdeki dışımdaki karalıkları temizleyiver de sana bir somun ekmek vereyim.” demiş.

Bu yürekten yalvarışlara dayanamayan iyi kalpli, tatlı dilli Ayşecik fırının dökülmüş taraflarını sıvamış, içini dışını bir güzel süpürüp temizlemiş.

Fırının verdiği bir somun ekmeği çok acıktığı için hemencecik bitirivermiş. Fırının iyi dilekleriyle Ayşecik tekrar yola koyulmuş.

Yüksek ağaçların arasından sıkıla korka patikayı takip ederek yürümüş, yürümüş. Canı meyve yemek istemiş. Ama yakınlarda bir meyve ağacı görememiş. Biraz daha yürümüş ve ilerde bir yanı kurumuş bir armut ağacı görmüş.

Armut ağacının yanına varır varmaz ağaç konuşmaya başlamış:

“Sevgili kızım, tatlı kızım, ay yüzlü, nur yüzlü kızım! Bir yanım kuru, bir yanım yaş, gel bana da kuru dallarımı temizle yavaş yavaş.”

Armut ağacının bu güzel yalvarışına yürek mi dayanır. Ayşecik'in yüreği de dayanamamış ve armut ağacının kuru dallarını ayıklayıp temizleyivermiş.

Tepesinde sadece yeşil dallarını gören armut ağacı o kadar sevinmiş ki, neredeyse ağlayacakmış. Ayşecik'e:

“Kızım, kızım, can kızım. Sen beni canlandırdın, bundan böyle senin talihin de canlansın. Sen benim dallarımı yeşerttin, senin de gönlün yeşersin.” demiş.

Ayşecik armut ağacına da veda edip oradan ayrılmış, yoluna devam etmiş.

Yerin kulağı vardır, derler ya işte ormanda da Ayşecik'in yaptığı iyilikler ağaçtan ağaca, çiçekten çiçeğe, dereden dereye, kayadan kayaya çınlayarak her yere yayılmış, herkes onunla karşılaşmak istemiş.

Yoluna devam eden Ayşecik'in karşısına yaşlı mı yaşlı, kirli başlı bir ninecik çıkmış. Kirli başını kaşımakla meşgul olan ninecik, Ayşecik'i görünce:

“Vay vay vay! O sen olmalısın, iyi yürekli, tatlı dilli, cicik mi cicik, dünyada biricik kız! Gel yanıma da şu başımdaki bitleri ayıklayıver, kirleri temizleyiver.” demiş.

Ayşecik her yalvaranın yakarışına cevap veren biri olduğu için bu yaşlı ninenin başındaki bitleri ayıklamış, başını güzelce yıkamış, elbiselerini de temizleyip paklamış.

Ayşecik'ten çok memnun kalan ninecik:

“Bak sevgili sevimli kızım! Buradan ayrıldıktan sonra ileride karşına bir dere çıkacak. Sen dereye varınca dereden üç tane sandık geçecek. Bu sandıkların biri kara, bir sarı, biri de yeşil. Kara sandıkla sarı sandığı sakın alma, onlar sana yaramaz. Sen biraz sabret, en son geçecek olan yeşil sandığı al, eve götür, hayat boyu mutlu ol.” demiş.

Ayşecik ninenin bu sözünü dinlemiş, onun elini öpüp ondan ayrılmış ve kaldığı yerden yoluna devam etmiş.

Az gitmiş uz gitmiş, tepeleri geçmiş, varmış nineciğin dediği dereye. Suyun geldiği yana bakmış, bir de ne görsün? Nineciğin bahsettiği sandıklar...

Kara sandık geçmiş, almamış; sarı sandık geçmiş, sabretmiş, almamış, geçmiş. Nineciğin “Al” dediği yeşil sandık geçerken Ayşecik onu suyun içinden çekip almış, kıyıya çıkarmış.

Ayşecik dereden aldığı yeşil sandığı açmadan sırtlanmış ve yoluna devam etmiş. Bir vakit sonra uzaktan evin bacası görünmüş.

Evin çöplüğünde yiyecek bulmak için eşelenen horoz Ayşecik'i görünce:

“Üürüü, üürüü! Benim cicik bicik, dünyada biricik ayşe ablam geliyor!”

“Üürüü, üürüü! Benim cicik bicik, dünyada biricik Ayşe ablam geliyor!” diye çığlık atarcasına bağırmaya başlamış.

Horozun bu çığığını duyan cicik anne, baştan horozun bir kuruntusu diye düşünmüş:

“Sus be horoz! Ne Ayşe ablası... Onu şimdi kurtlar kuşlar parçalamış, bitirmiştir.”

Horoz yine:

“Üürüü, üürüü! Benim cicik bicik, dünyada biricik Ayşe ablam geliyor!” diye bağırınca cicik anne evin camından bir bakmış, ne görsün? Gerçekten de kocasına dağlara attırdığı Ayşecik... Hem de sırtında da yeşil bir sandıkla...

Bencil mi bencil cicik anne sandığı görünce para doludur her hâlde diye düşünmüş, Ayşecik'in yanına koşmuş.

Eve dönen Ayşecik içeri girmiş, sırtındaki sandığı salona bırakmış, cिक anne hemen sandığa koşmuş, heyecanla sandığı açmış, gözleri öyle büyümüş ki sandık altınlarla gümüşlerle, incilerle yakutlarla, elmaslarla dolu imiş. Evde yaşayan herkes oradaymış. Herkes hayretler içinde kalmış.

Cicik anne hemen kocasına dönmüş:

“Bak bey! Yarın erkenden benim kızımı da bırakacaksın, kendi kızını bıraktığın yere, tamam mı?”

Sabaha kadar güzel güzel uyuyan Ayşecik sabah olup uyanmış, hemen tavuklara yem vermeye koşmuş.

Sabahın olmasını dört gözle, sabırsızca bekleyen Fatmacık da kendi annesinin hazırladığı azıkları yanına almış, babasının hazırlanmasını bekliyormuş.

Fatmacık'ı babası Ayşecik'i bıraktığı yere götürmüştü. Orada Fatmacık'ı bırakan babası geri dönmüş, eve gelmiş.

Fatmacık da eve dönüş yolunun güneşin doğduğu taraf olduğunu düşünerek o tarafa doğru yola koyulmuş.

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, çok susamış, karşısına bir çeşme çıkmış, Ayşecik'e dillenen çeşme Fatmacık'a da dillenmiş:

“Kızım, kızım, benim sağımı solumu temizleyiver de sana bardak bardak su vereyim.” demiş, demiş ama Fatmacık hiç de oralı olmamış. Çeşmeye bir iyilik yapmadan, onunla konuşmadan bardak bardak su içmiş, çekmiş yoluna gitmiş.

Fatmacık gitmiş, gitmiş. Karşısına bir fırın çıkmış.

Fatmacık'a:

“Kızım, kızım! İçim dışım karardı, kapkara oldu, gel de içimi dışımı paklayiver.” demiş.

Başkasını aşığlamayı alışkanlık hâline getiren Fatmacık fırına:

“Senin gibi kapkara olmuş biriyle işim yok benim. Senin içini dışını temizlersem benim de içim dışım kararır, senin gibi olurum.” demiş ve fırının yanındaki ekmeklerden birini izin almadan almış, teşekkür etmeden çekip gitmiş.

Kimseye bir iyilik yapmadan yoluna devam eden Fatmacık, bir tarafı kurumuş bir armut ağacının yanından geçerken armut ağacı ona seslenmiş:

“Kızım, kızım! Gel de benim oramda buramda sallanan kuru dalları ayıklayiver.” demiş.

Fatmacık:

“Ben senin kuru dallarını ayıklarken elbisem yırtılırsa ne yaparım? Annem de yok yanımda söküklerimi diyecek.” demiş ve ağaca iyilik yapmadan, alçak dallardaki bir kaç armudu koparıp yemiş ve teşekkür etmeden yoluna devam etmiş.

Ayşecik'in iyilikleri ormanda nasıl duyulduysa, Fatmacık'ın bencilliği de ormanda herkes ve her şey tarafından duyulmuş.

Fatmacık kendi havasında yoluna devam ederken yaşlı mı yaşlı, kirli başlı ninecik çıkmış karşısına. Başını kaşıyıp duruyormuş oturduğu yerde.

Fatmacık'ı görünce başını kaldırmış ve:

“Kızım, kızım! Şu kirli başımı, kirli başımdaki bitleri ayıklayıp temizleyiver.” demiş ama nafile... Fatmacık nineciğin isteğini reddetmiş ve:

“Ninecik, ninecik! Senin bitli başından bana ne? Ya senin bitlerin bana geçerse... O zaman benim başımı kim temizler, hadi oradan kendi işine...” demiş.

Hayatında kimseye kötülük yapmayan, ömrü iyiliklerle dolu olan ninecik, Ayşecik'e söylediği sözlerin aynısını Fatmacık'a da söylemiş:

“Fatmacık, Fatmacık! Sen kimseyi dinlemiyor, kimseye iyilik yapmıyorsun ama şimdi benim sözümü dikkatlice dinle, sakın sözümden dışarı çıkma.” demiş ve eklemiş:

“Gideceğin tarafta bir dere var. O dere den sen oraya varınca üç sandık geçecek. Sandıkların biri kara, biri sarı, biri de yeşil. Kara sandıkla sarı sandığı aman alma. Sen yeşil sandık geçerken hemen kıyıya çekip al. Sonra o sandığı eve götür.”

Nineciği dinlemiş gibi görünen Fatmacık nineciğin dediği tarafa doğru gitmiş ve karşısına dere çıkmış.

Çok sabırsız olan ve söz dinlemeyen Fatmacık:

“Nerde bu sandıklar canım. Yoksa bitli pireli nine beni kandırdı mı?” diye düşünürken karşıdan kara sandık görünmüş.

Fatmacık, kara sandık yanından geçerken nineciği dinlememiş ve sabırsızca hemen kara sandığı sudan çekmiş çıkarmış. Nineciğin dediği yeşil sandığı almamış, bırakmış gitmiş, kara sandığı sırtına yüklediği gibi evin yolunu tutmuş.

Az gitmiş, uz gitmiş, dereler geçmiş, tepeler aşmış, sonunda eve ulaşmış.

Ağaçların arasından ev yavaş yavaş görünmeye başlamış.

Fatmacık'ı uzaktan seçen Ayşecik'in ak horozu:

“Üürüü, üürüü! Öcülü böcülü kara geceli Fatma kız geliyor!”

“Üürüü, üürüü! Öcülü böcülü kara geceli Fatma kız geliyor!” diye başlamış bağırmaya.

Horozun sesini duyan Fatmacık'ın annesi horozun kendi kızı için böyle bağırmasından hoşlanmamış, yerden bir taş alıp horoza atmış, onu kovalamış ve hemen kapıya koşmuş, Fatmacık'ı karşılamış. Fatmacık'ın sırtındaki sandığı açmak hevesiyle alelacele içeri girmişler. Ana kız hemen sandığı açmışlar. Aman bir de ne görsünler! Sandık yılanlarla

çıyanlarla doluymuş. Yılanlar çıyanlar Fatmacık'la anasını yemiş bitirmişler. “Kötü kalplilerin dostu da kötü hayvanlardır.” demişler ya, gerçekten de öyle imiş.

Ayşecik, üvey annesinden kurtulmuş, yaptığı iyiliklerinin karşılığı olan zenginlik ve mutluluk içinde, babasıyla beraber, yıllarca süren huzurlu bir hayat yaşamışlar.

Gökten altın sarısı, inci yarısı üç elma düşmüş. Biri iyilerin sultanesi Ayşecik'in, biri sultanenin babasının, diğeri de anlatan garip ozanın başına... Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...